

Kapitola 5

Odchod

Když Kerga donesl Akvina do srubu, začínalo se smrákat. Dřevorubec nebyl už dávno nejmladší a malý Akvin už nebyl nejlehčí. Dlouhá cesta z lesa Kergu dost unavila.

Uložil chlapce do postele a přikryl kůží. *Akvin byl tak studený. Ach, bohové.*

Kerga dal vařit vodu na čaj, roztopil krb a zalezl pod deku ke svému synovi. Vlastním tělem se ho snažil zahřát. Občas se sklonil a poslouchal, zda mu buší srdce. Tlouklo, ale jen velmi, velmi pomalu.

Když začala pískat konvice, opustil Kerga na chvíli Akvina a zalil dva hrnky. Jeden postavil k posteli. Pak zalovil v hlubinách almary a vytáhl pytlíček s bylinkami. Pokoj zaplavil štiplavý pach, který se linul z otevřeného černého pytlíku. Nejednalo se o bylinky, které měly povolat rady od bohyně života, či od duchů lesa. Tyto bylinky, ač také pocházely z nejtemnějších hlubin Velkého hvozdu, měly pomoci překlenout těžké časy.

Kerga z nich část vysypal a nadrtil mezi prsty na zelený prach. Pak ze stolu vytáhl kousek tenkého papíru a zručně ubalil cigaretu. Pohládl Akvina po studeném čele a vy-

šel před srub. Tam svou cigaretu vykouřil a tiše seděl v záři zapadajícího slunce až do noci. Pak se vrátil do srubu a zkontroloval, nyní již naprosto klidný, zda jeho syn ještě žije. Žil. Kerga si vlezl vedle něj a usnul. Díky kouzelným bylinkám spal dobře.

*

Na druhý den byl Akvin stále v bezvědomí. Ve srubu bylo děsné vedro a to chlapce dokázalo trochu zahřát. Stále byl na dotek nezdravě studený, ale už to nebylo tak hrozné. Kerga namočil hadřík do studeného čaje a několik minut navlhčoval Akvinovy rty. Zbytek poté vylil a začal pro svého syna vařit nový, horký čaj. Chtěl, aby si, až se probudí, mohl zalít hrdlo teplým čajem. Jestli se tedy probudí.

Když vyšel před srub a nasál vzduch, zjistil, že kdyby tu měl celý den čekat, zblázní se. Naložil tedy kamna dřevem a pohladil Akvina po vlasech. Pak napsal velkými písmeny krátký vzkaz a připíchl ho na dveře. Poté vyrazil do lesa, aby nabral trochu sil a obnovil svou rovnováhu. Zároveň věřil, že třeba potká elfy a ti už budou vědět, co je s jeho synem. Rozhodně nemůže jít hledat pomoc do města. Čarodějové by se to dozvěděli a Akvina by odvedli. To se nesmí stát.

Došel k palouku, kde kdysi stála mladá, ale vysoká břízka. Oříšek. Viděl srovnaný batoh. Byly v něm všechny Akvinovy věci, pečlivě zabalené. Kerga znal odpověď na otázku, kdo ty věci zabalil a s tím pochopil, že elfové se neukážou a ani mu nepomůžou. Neměl jim to za zlé, znal pochody lesa a věděl, že jeho syn, byť nevědomky, porušil mnohaletou tradici a pravidlo. Nikdo nesměl používat v lese magii a už vůbec ne proti lesu samotnému.

Podíval se na padlý strom. Očouzená strana řezu, žádné piliny, hladký kmen i pařez. *Musel ten strom podtít na*

jeden sek, pomyslel si. Chvíli seděl a pak vytáhl mističky a zapálil bylinky. Neviděl nic. Les mlčí, duchové jsou uraženi. Ať si jsou. Jediné, na čem teď záleží, je, aby se Akvin probudil a byl stejný jako dřív.

*

Když se Kerga vrátil, Akvinův čaj byl studený, vzkaz nepřčtený a Akvin stále spící. Opět tedy navlhčil synovy rty studeným čajem, pak uvařil nový a ten starý vylil. Poté si udělal oběd, zbyla celá půlka králíka, a udělal i malou porci pro svého syna. Snědl králíka a zapil to vodou z potoka. Zbytek dne bloumal kolem srubu a každou hodinu se zaběhl podívat dovnitř. Vše bylo stejné. Akvin stále spal. Stále byl téměř mrtvý.

Kerga se opět uchýlil k uklidňujícím bylinkám a i ten večer spal dobře. Ačkoliv často potíral synovi rty mokrou látkou, věděl, že jestli se do zítřka neprobudí, pravděpodobně stejně zemře. Proto se před spaním zařekl, že ráno pojedou do města pro pomoc.

*

Ráno byl synův čaj vypitý. Akvin spal, když se Kerga probudil, ale v noci se pohyboval. To bylo jasné. Sáhl na něj a modlitby byly vyslyšeny, Akvin měl normální zdravou teplotu. Pomalu otevřel oči a zamumlal: „Tati?“

„Ano, chlapče,“ řekl Kerga a nezdráhal se potlačovat slzy, co se mu koulely po tvářích.

„Jsem doma?“ zeptal se Akvin, měl tak slabý hlas.

„Jsi doma, ve srubu, v lese,“ Kerga ho objal a zašeptal, aby nebylo slyšet, jak se mu láme hlas, „měl jsem takový strach, chlapče.“

Akvin moc nemluvil, byl slabý. Kerga mu stále vařil čaj a donutil ho k obědu i něco sníst. Ale i třetí den Akvin

skoro celý prospal. A Karvius se svými hledači talentů byl už v půlce cesty k Sarakeshi.

*

Čtvrtý den už Akvin chodil. Sice byl stále slabý, ale vycházel před srub, kde seděl, hřál se v teple slunečních paprsků a sledoval les. Přemítal. Zdálo se mu o sférách? Nebo tam opravdu byl? Kerga se odpoledne vypravil na lov, a tak měl Akvin klid na rozjímání a regeneraci.

Takže had? pomyslel si Akvin.

Přemýšlel, že asi ano. Asi má hady opravdu rád. V každém případě mu zachránil život, jinak by mohl

Pád!

padat do teď. A ta jeskyně, co to asi bylo. Napadlo ho, že možná jeho vědomí, část sebe. Bezpečný ostrov v jinak chaotických, proměnlivých sférách.

Akvin měl otázky, a tak vytáhl z batohu cínové mističky. Nasypal bylinky a zapálil je. Nejprve stoupal z bylin slabý proužek kouře a byliny měnily barvu z tmavě zelené na červenou a pak na šedou. Náhle vzplanuly metr vysokým modrým plamenem.

Akvin vykřikl!

Lekl se, jak ho začala miska ohně pálit do prstů. Prudce otevřel oči (*ty druhé, ty co se skrývají za prvními*, napadlo ho. Nevěděl proč.). Co to bylo?

Zvedl se a upustil mističku na zem. Oheň stejně náhle jak se objevil, tak zmizel. Miska ztratila kulatý tvar a změnila se v rozlité stříbro. Udělal několik kroků zpět a vytřeštěně zíral na ohořelý symbol na trávě před chajdou. Měl tvar hada!

„*Něco se se mnou děje,*“ myslel si. Ale pak se celý svět zhoupl a Akvin opět omdlel.

Když se Kerga vrátil, přes rameno statného jelena, ležel Akvin schoulený u dveří do srubu. Před ním byl v trávě vypálený pokroucený symbol, který vypadal jako had. Místo, kde by měl mít had oko, bylo vyplněno, nyní již úplně rozteklou, cínovou miskou na bylinky. Kerga se lékl nejhoršího, ale Akvin žil, jen spal. Odnesl ho opět do postele a uložil. Jeho syn něco mumlal, ale nebylo mu rozumět. Na večeri se probudil, ale moc toho nesnědl. Nemluvil. Ten zatracený chlapec buď nevěděl, nebo nechtěl Kergovi říci, co se s ním děje. Ten večer počkal starý dřevorubec, až Akvin usne, pak zahladil všechny stopy po incidentu, který se odehrál před chalupou. Poté Kerga znovu použil kouzelné bylinky, aby vůbec mohl sám usnout.

*

Pátý den se Akvin probudil plný síly. Nevěděl, co se stalo, nebo jak se to stalo, ale náhle byl svěží jako dřív. Po chvíli dohadování Kerga svolil, že spolu půjdou lovit.

Les byl velmi tichý. Našli mnoho stop, ale zvířata žádná. Ani ptáci jim nelétali nad hlavou. Les se Akvina zřekl.

Bez úlovku se vraceli k domovu, ale naštěstí jídla bylo dost z předchozích dní. Celý večer si povídali, ale Akvin stále zarputile mlčel o tom, co se vlastně tehdy u břízy stalo i o tom, co se událo včera odpoledne na verandě před domem.

Ten večer se Karvius se svými Hledači ubytoval v hostinci v městečku Sarakesh.

*

Zabouchání na dveře.

„Dřevorubče! Okamžitě otevři!“

Kerga se s trhnutím probudil. Akvin stál v rohu místnosti a vyděšeně koukal na dveře. *Jak dlouho ví, že při-*

jdou? napadlo Kergu.

„Opakuji, dřevorubče. Okamžitě otevři, nebo si otevřeme sami. Jsme čarodějové císařství!“

„Schovej se!“ sykl Kerga na Akvina a rychle přes sebe přehodil tuniku. Ještě než došel ke dveřím, vytáhl zpod postele svou nejlepší sekeru.

„Varuji tě a opakuji po třetí a naposled, okamžitě...“

Dveře se otevřely.

„Dobré ráno, pánové,“ díval se na pětici čarodějů nenuceně statný, starý dřevorubec, „přejete si?“

Trevus byl mladý mág s útlou postavou a zrzavými vlasy. Jeho oči byly nebesky modré jako oči většiny učedníků magie prostoru a času. Ve stejné modré barvě měl i tuniku a na krku mu visel stříbrný amulet ve tvaru přesýpacích hodin. Tuniku zdobily stříbrné výšivky, které se spojovaly v pěti propojených kruzích. Čaroděj vypadal sice mladě, ale velmi nebezpečně.

Ti ostatní měli bílé tuniky učedníků, na kterých byl také dominantním symbolem kruh. Většinou tkaný černou nebo hnědou nití. Barva tuniky symbolizovala, že mladí čarodějové nepatří pod žádného mistra. Bílá barva měla hlásit světu, že mistra hledají.

„Dobré ráno, dřevorubče,“ protáhl Trevus, rozhodně to nebyl hlas toho řvouna, co tak bušil na dveře, „věřím, že víš, proč jsme tady. Přišli jsme si pro syna.“

„Je mi líto, pánové,“ řekl Kerga, „ale Akvin zemřel před šesti dny.“

Tenhle trik si promyslel hned ze začátku. Věděl, že pokud nepošlou nějakého ve žluté tunice, tak by mohl projít. Čarodějové ve žlutých róbách se specializovali na magii prozkoumávající a ovládající mysl. Říkalo se, že sám císař je v tomto oboru vzdělán. Kdyby ke Kergově srubu přišel čaroděj ve žluté tunice, vyjednávala by sekera.

„Zemřel?“ usmál se Trevus. „Nedivil bych se.“

Naděje, která v Kergovi zahořela, když neviděl mága ve

žlutém, ještě vzrostla.

„Před šesti dny,“ pokračoval Trevus, „došlo k silnému narušení magického pole. Zde v lese. V blízkosti tvého srubu. Toto narušení bylo tak silné, že ho zachytily naše krystaly více než sto kilometrů daleko.“

Kerga mlčel.

„Potom ale zachytily z tohoto místa ještě něco. A to před dvěma dny odpoledne. Tak mi zkus vysvětlit, jak je možné, že se magické pole narušilo znovu?“

Kerga zbledl.

„Ano. Tvůj syn opět použil magii. Jsem si skoro jistý, že to bylo pouze vybití přebytků energie, pravděpodobně v podobě blesku, ale tak strašlivě amatérsky upředené, že jsme ho zaznamenali. A věř mi. Nespletli bychom si toto kouzlo s kouzlem zkušeného mága.“

„Nechte ho být,“ zamumlal Kerga.

„Nejenže nechceme nechat takové zřídlo, jakým je tvůj syn, být!“ zařval Trevus a jeho hlas se blížil hlasu klepače na dveře. „Ale my si ho musíme vzít do parády, jinak může způsobit strašlivé věci. Nejenže by pravděpodobně brzy zabil sebe, ale mohl by s sebou vzít celý Sarakesh.“

Trevus se zhluboka nadechl, aby znovu získal klid.

„Nakonec,“ pokračoval, „attarmijské zákony znáš. Pokud nám ho odmítneš vydat sám, vezmeme si ho. Jsi dřevorubec, na rozhodnutí říše ty opravdu nic nezměníš.“

Sekera se vymrštila zpoza rámu dveří. Rychlostí blesku se řítila k Trevusově hlavě a několik milimetrů od čela se zastavila. Kerga zkřivil obličej nečekanou bolestí.

„Tak to jsi, drvoštěpe, přehnal,“ zasekával slova velmi rozezlený Trevus.

Udělal několik kroků vzad a začal ve vzduchu kreslit složité obrazce.

„Ne!“ ozvalo se ze srubu a mezi Kergu a Trevuse se postavil malý, asi osmiletý chlapec.

Trevus viděl poměrně statného hochu s tmavě hnědými

vlasý, který tak nějak neodpovídal svému věku. Měl totiž v zelených očích velkou porci inteligence a podivnou hloubku, lehce zastřenou dětskou hravostí a fantazií. Na sobě měl lněnou košili se šněrováním a hnědé kamaše.

„Nechte ho být,“ zakřičelo dítě, „nechtěl nikomu ublížit!“

Chlapci tekly po tvářích slzy, ale nestál tam jako nějaký usmrkanec. Stál tam, jak by měl stát attarmijský mág.

„Jsi Akvin, chlapče?“ zeptal se Trevus.

Akvin kývl hlavou.

„No dobrá,“ řekl po chvíli přemýšlení Travus, „nechám tvého otce žít, ale ty půjdeš s námi. Nemusíš si brát žádné věci. Všechno, co budeš potřebovat, ti samozřejmě poskytnu císařství. Teď tvého otce uvolním ze zaklínadla. Můžeš se rozloučit, ale důrazně mu doporuč, aby nezkoušel žádné hlouposti. Má trpělivost není nekonečná.“

Pak máchl rukou a Kerga dokončil svůj smrtící sek. Jak rána minula čelo, které tam ještě před půl minutou bylo, stočila se a Kerga jen díky lety nabitě praxi nepřišel o nohu. Přesto nezabránil pádu.

Akvin k němu poklekl a objal ho. Plakal.

„Musím jít, tati.“

„Já vím, že musíš,“ i Kerga nedokázal potlačit slzy.

„Ale vrátím se,“ slíbil Akvin, „víš?“

„Já vím, že se vrátíš.“

„Tak,“ přerušil je Trevus, tyhle chvíle opravdu nesnášel, „je čas jít, Akvine.“

Akvin se vyprostil z otcova sevření.

„Já se vrátím,“ opakoval.

„Dej na sebe pozor.“

Ještě chvíli na sebe koukali, když jeden z bílých popadl Akvina hrubě za rameno a otočil ho na cestu do města. Trevus si všiml zlého záblesku v Kergově očích, proto ještě chvíli čekal. Bylo rozumné si s rodiči vybraných dětí (nikdy o nich nemluvili jako o unesených dětech) promluvit,

aby je nenapadlo udělat nějakou hloupost. Někteří lovci talentů (jak sami sobě tito čarodějové říkali) se sice této povinnosti vyhýbali, ale pokud jste někomu vzali dítě a pokud jste nebyli úplně špatným člověkem, bylo třeba těch pár slov ještě říct.

Kerga na něj hleděl napůl nenávistně a napůl zlomeně.

„Jeho matka byla čarodějka, věděli jste, že se to dříve či později stane,“ promluvil tiše Trevus.

„Věřil jsem...“ zašeptal Kerga.

„Budu mu nablízku a postarám se, aby se mu nic nestalo,“ slíbil Trevus, jako každému a jako vždy. Málokdy měl možnost slib dodržet, ale důležité bylo, že ti lidé, co ztratili své děti, věřili, že v celé té šílené attarmijské mašinerii bude někdo na jejich potomky dohlížet.

„Můžu vás o něco požádat?“ zeptal se Kerga a Trevus přikývl.

„Dejte mu to,“ zašeptal a podával čaroději dvě věci. Nůž a flétnu.

„Určitě dám,“ slíbil Trevus a zastrčil si oba předměty za opasek.

„Kdy ho můžu vidět?“ Zeptal se Kerga.

„Když bude dobrý, tak za pět let. Ale jen ti nejlepší dokážou získat první kruh takhle brzy. Většinou to trvá déle.“

„On bude nejlepší,“ procedil Kerga přes pevně sevřené rty.

A Trevus, když se otočil a odcházel od vyřízeného dřevorubce, věřil, že možná opravdu bude.

*

„Tak teď poslouchej, chlapče,“ začal Trevus, když dohnal skupinu.

Tahle cesta. Ta, kterou Avkin tak rád chodil, teď chlapci nepřinášela žádné potěšení a z každého kroku mu těž-

klo srdce. Každý krok ho nekompromisně vzdaloval od věčného bezpečí srubu u lesa. Den, který by jindy vítal jako teplý a příjemný, mu teď přišel podivně dusný a suchý. Cítil, že je v pasti a nevěděl, jak z ní ven. Navíc měl z těchto mužů strach. A bál se, co ho čeká v městě snů, kam vždycky tak strašně rád chodil. V Sarakeshi.

„Chlapče!“ klepl mu na rameno Trevas, aby se Akvin probral ze zamyšlení.

„Až dojdeme do Sarakeshe, představím tě svému mistrovi. Je několik pravidel, jak mluvit s mistrem magie. Za prvé, nesmíš se mu koukat do očí, pokud tě sám nevyzve. On tě ale vyzve, aby se podíval, co v tobě je. Pak zas pro změnu nesmíš ten zrak nikam odtrhnout. Pravidlo jedna jasné?“

Akvin kývl.

„Dobrá. Pravidlo druhé, které jsi mimo jiné právě porušil, říká, že když s tebou mluví starší mág, jako třeba já, tak žádné kývání nebude. Budeš odpovídat buď „ano, pane“, nebo „ne, pane“. Pravidlo dva jasné?“

Akvin kývl a rychle dodal: „Ano, pane.“

„Tak je to správně, na tohle nezapomeň, to je důležité. Pravidlo třetí, a myslím, že zatím poslední. Na nic se neptej, nejsi-li vyzván. Jasné?“

Akvin kývl.

„Jasné?“ opakoval Trevas a praštil Akvina do ramene a nebylo to přátelské šouchnutí.

„Ano, pane!“ zapištl Akvin a chytil se za rozbolavěné rameno.

„Pokud něco zvoráš, poneseš následky. Od teď na celý život. Už tu není nikdo, kdo by se za tebe postavil. Nikdy už nebude. Stane se z tebe buď čaroděj, nebo otupělý otrok. Záleží jen a pouze na tobě.“

Chvíli šli dál mlčky. Dva čarodějové v bílém se začali o něčem bavit. Jednalo se o nějaké zkoušky, které je čekaly příští rok. Další čaroděj v bílém se do rozhovoru přidal a

mluvil tak, že to vypadalo, jako by měl tyhle zkoušky už složené. Říkal jim, že nejsou tak těžké a že teprve u druhého kruhu si může člověk začít říkat čaroděj. Trevus se tomuhle názoru uchechtl.

„Jo, abych nezapomněl,“ řekl ještě Akvinovi, „nevím, jakými bohy ti popletl hlavu tvůj otec, ale v Attarmii se na bohy koukáme dost nevraživě. Svého času se za víru i upalovalo, takže náboženské řeči si prosím tě nech pro sebe.“

„Já viděl Bohyni,“ špitl Akvin. Už dlouho věřil, že ta žena, na kterou si pamatuje jako na první věc ze svého života, nebyl nikdo jiný než paní života. Elfi bohyně.

Trevus chvíli vypadal, že ho znovu praští, ale pak jen pokrčil rameny a pokračoval mlčky dál.

Než došli do Sarakeshe, Akvin zjistil, že bílí mágové se jmenují Rovan a Thomas, zhruba ve věku čtrnácti let, a že mají první kruh (jedno černé kolo na bílé róbě). Ten další, co už měl po zkouškách, byl Ejlus, tak šestnáctiletý jinoch, a držel druhý kruh (modrý a hnědý kruh spojené dohromady) a poslední se jmenoval Alex a měl za sebou zkoušky třetího kruhu (všechny tři kruhy byly hnědé a každý procházel svými druhy). Byl z nich nejstarší, vypadal tak na dvacet. Spíš než s bílými čaroději se bavil s Trevusem.

„Jen abys věděl, tohle dělám naposled,“ začal Alex, když popošel tak, že Akvin stál mezi ním a mágem v modré kutně.

„Slušně to sype,“ oponoval Trevus.

„Podívej, jsme kamarádi a všechno, ale na tuhle práci si budeš muset najít někoho jiného. Já už si nebudu hrát na jezinku.“

„Alexi, no tak,“ bránil se Trevus, „myslíš, že mě to baví? Ale někdo to prostě dělat musí. Navíc Karvius by mě zabil, kdybych ho poslal někam. A ty jsi jediný rozumný člověk, kterého znám a se kterým si můžu popovídat.“

„Jak říkám, už jsem se rozhodl. Je to naposled, Tre-
vusi. Promiň.“

Dál už je provázela jen debata mladíků o obtížnosti zkoušek a mlčení Alexe i Trevuse. Pak se za kopcem objevilo město Sarakesh na řece Mellot. Akvin se jako vždy zastavil, a ač měl na srdci splín, čerpal energii z krásy toho pohledu.

Trevus mu položil ruku na rameno. „Jestli máš rád města, Akvine,“ řekl přátelsky, „počkej si na Attaru. Většina žáčků se při pohledu na srdce císařství počůrá.“

Akvin se zařekl, že on to neudělá.

*

Hospoda v Sarakeshi byla nyní celá vyklizená. Restau-
rant zabrali lovci talentů jménem císařství.

Ve výčepu byla spousta dětí. U východu dva čarodějové v bílých tunikách. Oba byli tak ve věku Rovana a Thomase. Děti seděly na židlích u stolů, jedly oběd a zapíjely vodou. Za pultem stál hostinský, mladý muž, který na čaroděje, kteří mu zabrali hostinec, koukal dost nevraživě.

Akvin šel spolu s Alexem a Trevusem po schodech nahoru. Ostatní tři čarodějové se zapovídali se svými přáteli u vchodu.

Vystoupali do druhého patra, kde na konci chodby došli ke zdobeným dveřím. Tam se Trevus zastavil. „Teď tady chvílku počkáš s Alexem. Já se jdu podívat, jestli tě mistr přijme hned.“

Trevus zaklepal na dveře a ty mu otevřel mladík v bílé tunice. Trevus vešel a dveře se zavřely.

„Tak co, nervózní?“ zeptal se Alex.

„Ano, pane,“ zašeptal Akvin, který se od příchodu do hospody soustředil na pravidlo dvě.

„Se mnou nemusíš mluvit tak formálně. No každopádně, nemusíš, když není nikdo poblíž.“

„Děkuju, pane?“ zkusil Akvin.

Alex se tiše zasmál. „Hele, dám ti radu. Před Karviusem buď prostě tupá ovce, takové on má ze všech nejradši a takovým nedělá problémy. Prostě měj sklopenou hlavu a odpovídej jak tě Trevus učil. Jakmile tohle přežiješ, budeš mít od něj snad nadobro pokoj. Pokud zaznamená jen zrnko odporu a nesouhlasu, potrestá tě. Nepříjemně.“

„Díky,“ řekl Akvin a pokusil se o úsměv.

Dveře se otevřely a nepředstavený mladý mág v bílé róbě vyšel ven. „Mistr Karvius si chce pohovořit s Akvinem dřevorubcem.“

Mág to řekl dost nahlas, aby to bylo slyšet i uvnitř. Pak kývl na Alexe a zašeptal: „Ten má dneska zas náladu.“

Akvin vešel do předsínky a prošel za závěs. Tam byla luxusně zařízená místnost. Tě dominovala velká postel s nebesy a obrovské okno. U něj stál velký dubový stůl a několik židlí. Po stranách byly pak dvoje dveře. Akvin věřil, že jedny povedou do šatny a druhé, jen bohové vědí kam.

Za stolem seděl čaroděj. Byl to ten typ čaroděje, jak si Akvin mágy představoval. Starý, s velkou zdobenou holí ledabyle opřenou o hranu stolu. Byl tlustý a vrásčitý. Hlavu mu pokrývaly husté, upravené bílé vlasy a na sobě měl zdobenou světle modrou róbu. Opravdu hodně dlouhý bílý plnovous zakrýval většinu obličeje a nechával svítit jen nebesky modré oči. Na róbě i na holi měl plno šperků a symbolů, z nichž nejvíce se opakoval symbol přesýpacích hodin.

Za čarodějem stál Trevus a mračil se. Akvin si při pohledu na něj okamžitě vzpomněl a rychle stočil oči k nohám stolu.

„Zvědavost,“ zaskřehotal starý čaroděj. Jeho hlas připomínal Akvinovi jednoho starého žebráka z města. Pravda, z žebráka nesálalo takové množství moci a zloby.

„Jak typická vlastnost pro děti,“ pokračoval mistr Kar-

vius, „stejně jako pro čaroděje.“

Starý mág se zvedl. Vykročil kolem stolu směrem k Akvinovi a ten se nemohl zbavit pocitu, že až se čaroděj přiblíží, tak Akvin prostě padne a zemře.

„Být zvědavý v raném věku ovšem,“ procedil čaroděj a vzteklý podtón jeho hlasu vyděsil Akvina ještě víc, „většinou přináší učedníkům veliká muka a nepříjemnosti.“

„*Já omdlím,*“ pomyslel si Akvin, „*u všech bohů, jestli omdlím, tak mě zabije!*“

„Jsi zřídlo,“ řekl Karvius a dál se pomalu posouval kolem stolu. Jako pavouk k mouše.

„Mocné zřídlo. Možná jsi jediný z celé té sebranky, co jsme pobrali, který něčeho může dosáhnout.“

A už byl tady. Akvin cítil Karviusův dech a pátravý pohled. Jak moc chtěl ten pohled vrátit, ale věděl, že na to Karvius čeká.

Před Karviusem buď prostě tupá ovce, takové on má nejradši a takovým nedělá problémy.

„Zvědavost,“ pokračoval Karvius ve své litanii, „nám všem však velice často může způsobit potíže. Jsi zvědavý, Akvine?“

Nemusel se dlouho zamýšlet. „Ano, pane,“ odpověděl.

„Tak se mi podívej do očí.“

A najednou se mu vůbec nechtělo. Přesvědčoval sám sebe a začal zvedat pohled. Bylo to těžší než podtít strom, bylo to těžší než se nezbláznit ve sférách. Přesto to dokázal.

V hlubokých a náhle černých očích tohohle démona by se dokázal lečjaký člověk utopit. Cítil, jak se ty oči zavrtávají do jeho hlavy a pátrají v ní. Hrabaly se v místech, která Akvinovi byla nejbližší. Ve vztahu k tatínkovi, k elfům. Když pak Karvius zaměřil pozornost na matku, rozhodl se Akvin, že už ho prostě nepustí dál. A tak napnul vůli.

Nevěděl, jak to dělá, ale na chvíli se mu zdálo, že se čarodějovy prsty z jeho mysli stáhly. Pak se Karvius zasmál.

Byl to strašlivý smích, při kterém by všichni ptáci v lese uletěli, a zvířata se s hýkáním rozutekla. Pak starý čaroděj zatlačil. Akvinova amatérská mentální obrana se rozpadla jako domeček z karet. Ucítil neskutečnou bolest. Tak silnou, že si chvíli přál, aby umřel.

Nakonec pouze omdlel.

Opět.